

Ethiek

Deze campagne gaat over van alles en geen enkel thema springt naar voren, klaagt een aantal van mijn collega's. Wel, laten we er dan nog eens een thema bijvoegen, en niet eens het onbelangrijkste. Een hele trits BV's stond gisteren in Wemmel pennen te bakken als stille aanklacht tegen het feit dat een aantal centra voor palliatieve zorg op die manier zijn werking moet financieren. Nochtans zou volgens professor Wim Distelmans, voorvechter van die palliatieve zorg en van euthanasie, een kleine 20 miljoen euro al volstaan om de ergste noden te lenigen, werkelijk peanuts op het budget van de gezondheidszorg. Het gaat hier bovendien om levensbelangrijke zorgen, want wat is er nog belangrijker in het leven dan er op een waardige manier afscheid van te kunnen nemen? Goedele Liekens, Tom Barman, Johan Verminnen, Christine Van Broeckhoven, Frank Raes, Rob Vanoudenhoven, Rik Torfs, Kurt Defrancq, Reginald Moreels, Dora van der Groen, Julien Vrebos, Etienne Vermeersch, Josse De Pauw, Vic Anciaux, Anne Provoost, Jan Declair en nog een pak anderen bewezen dat deze vraag over een zeer breed en levensbeschouwingen overstijgend maatschappelijk draagvlak beschikt en dat er dus geen redenen te bedenken zijn om haar niet te honoreren. Zeker niet als je bedenkt aan welke veel minder belangrijke kwesties een veelvoud van dit geld wordt uitgekeerd.

Datzelfde geldt voor die andere eis van de pennenbakkers. De wetgeving op de euthanasie, een van de verwezenlijkingen die paars-groen tot een historische regering maakte, moet uitgebreid worden. Euthanasie is in wezen immers niet anders dan de ultieme palliatieve zorg, ook al is ze gelukkig slechts voor een minderheid van de terminale patiënten nodig. Vandaag is euthanasie niet mogelijk voor minderjarigen, ook al kunnen die even ondraaglijk lijden als volwassenen. Ze is niet van toepassing op dementerenden, ook al hebben die in de nog bewuste fase van hun leven duidelijk een wilsbeschikking opgesteld om aan te geven dat ze in geval van dementie niet willen voortleven. Die vraag tot wilsbeschikking wordt nog altijd niet gehonoreerd. Patiënten worden bijgevolg veroordeeld tot een bestaan dat ze niet wilden en artsen kunnen op gevaar van strafrechtelijke vervolging niet ingrijpen.

CD&V bezweert niet te zullen raken aan de ethische verworvenheden die onder paars zijn doorgevoerd. Maar het is even duidelijk dat de partij ook niet van plan is die ook maar één millimeter te verruimen. We moeten maar vertrouwen op de relatie arts-patiënt, zegt Leterme. Dat is onzin natuurlijk, want hoe kun je iets bouwen op de relatie tussen een patiënt met dementie en een met strafvervolgung bedreigde arts? Er komt geen uitbreiding, het mag alleen niet zo duidelijk gezegd zijn. Mocht een van de moderatoren van de politieke tv-debatten een dezer dagen om een existentiële vraag over leven en dood verlegen zitten, hier is ze. En ze is zelfs met leuke beelden van kokkerellende BV's te illustreren. Televisiematig kan dat dus ook al geen probleem zijn.

YVES DESMET

Politiek hoofdredacteur

© 2007 Uitgeverij De Morgen NV